

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7426/2023
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Цајић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3236/2021 од 05.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3236/2021 од 05.07.2022. године у ставу првом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3236/2021 од 05.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину П 184/2017 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиле којим је тражила да се утврди да је на рачуну туженог, код Bank Austrija број ..., у периоду од отварања рачуна 19.10.2007. године, па до престанка брака између странака 10.10.2013. године, било укупно уплаћено 360.761,14 евра, а који износ представља заједничка средства странака стечена у току трајања брака, као недозвољена. Ставом другим изреке, утврђено је да удео тужиле, по основу заједничког стицања у току брака, на рачуну код Bank Austrija број ... износи 50% и тужени је обавезан да тужиљи то право призна и да тужиљи исплати износ од 240,96 евра, са каматом по Закону о затезној камати почев од 18.08.2021. године до исплате, док је тужбени захтев тужиле за вишак преко досуђеног износа од 240,96 евра, па до траженог износа од 180.380,57 евра, са одговарајућом законском затезном каматом која је важила у време подизања новчаних средстава, према изводу Bank Austrija, па до коначне исплате, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужилца сувласник са уделом од 50% по основу заједничког стицања са туженим на покретној имовини и то: путничком возилу марке Hyundai, са ознакама ближе наведеним у овом ставу и обавезује да јој ово право призна и да јој наведени удео преда у сусвојину. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле

којим је тражила да се утврди да је сувласник са уделом од 50% по основу заједничког стицања са туженим на покретној имовини наведеној у овом ставу, те да се тужени обавезе да јој ово право призна и наведени удео преда у сусвојину, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 151.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Неготину П 184/2017 од 21.01.2022. године, исправљена је пресуда Вишег суда у Неготину П 184/2017 од 12.10.2021. године, тако што је у уводу исте, у четвртом реду иза речи „са ЈМБГ...“ треба да стоји „чији је пуномоћним Владимир Цајић, адвокат из ...“, док је у осталом делу пресуда остала непромењена. Решење је саставни део пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3236/2021 од 05.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртом. Ставом другим изреке, усвојена је жалба туженог и првостепена пресуда укинута у ставу трећем и петом и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Вишег суда у Неготину П 184/17 од 21.01.2022. године.

Против пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију против става првог и трећег изреке због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао пресуду у границама прописаним одредбом члана 408 Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службној дужности. Навод ревизије тужиље да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није прописан као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Такође су неосновани ревизијски наводи да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 355. став 1. ЗПП, с обзиром да је првостепени суд, након што су списи враћени од стране другостепеног суда ради отклањања процесних недостатака, извршио исправку пресуде у односу на означавање пуномоћника туженог у смислу члана 362. ЗПП. Тачно да је другостепени суд приликом образлагања зашто је неоснована жалба тужиље на решење о исправци, направио техничку грешку наводом да је тужиљу заступао адвокат Владимир Цајић, уместо туженог, али иста може бити исправљена сходно члану 362. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су били у браку од 1980. године до развода брака 10.10.2013. године. У току трајања брачне заједнице, странке су стекле непокретну и покретну имовину и својински удели на непокретној имовини утврђени су поравнањем које је закључено пред Основним судом у Неготину, са уделима од по ½ (50%) у предмету РЗ 364/12. Део покретне имовине стечене током трајања брачне заједнице био је предмет спора П 460/18 у ком поступку је донета пресуда и утврђено да је ББ сувласник са уделом од 50% по основу заједничког

стицања са АА на стварима ближе наведеним у предмету. Рачун број ... отворен је код банке у Аустрији на име туженог ББ 19.10.2007. године и на истом рачуну су била уплаћена средства од 360.761,14 евра с тим што је након подизања износа од 360.279,22 евра салдо на рачуну износио 481,92 евра. Покретне ствари (предмет ове парнице) купљене су за потребе установе социјалне заштите Дом за старе „Хелп“ у ..., у току трајања заједнице исте се налазе у Дому за старе и представљају средства рада предметне установе. Путничко возило марке Hyundai купљено је 18.10.2013. године.

Тужба у делу којим је тражено утврђење новчаног износа на рачуну туженог је одбачена као недозвољена, јер се ради о захтеву којим се тражи утврђење чињенице. Код утврђеног чињеничног стања, применом одредаба члана 171., 177. и 180. Породичног закона, нижестепени судови су обавезали туженог да тужиљи исплати 240,96 евра који износ представља $\frac{1}{2}$ преосталих средстава на рачуну који се води код банке у Аустрији број ..., јер су средства на овом рачуну уплаћивана у току трајања брака између странака, тако да преостали износ новчаних средстава од 481,92 евра представља заједничко стицање у браку, док је преко овог износа тужбени захтев одбијен. Тужбени захтев за утврђење да је тужиља сувласник са уделом од 50% на покретним стварима наведеним у ставу четвором изреке првостепене пресуде је одбијен, с обзиром да су покретне ствари које су предмет спора купљене за потребе установе социјалне заштите Дом за старе „Хелп“ где се налазе и представљају средства рада наведене установе и не могу се сматрати заједничком имовином странака, а тужиља може истицати само облигационо-правни захтев адекватан њеном доприносу у стицању имовине. Одбијена је жалба тужиље и потврђено решење о исправци од 21.02.2022. године, док је првостепена пресуда укинута у делу тужбеног захтева за утврђење да је тужиља сувласник са уделом од 50% по основу заједничког стицања на путничком возилу Hyundai.

Врховни суд налази да је побијаном пресудом, правилно примењено материјално право, одредбе члана 171., 177. и 180. Породичног закона, када је обавезан тужени да тужиљи исплати $\frac{1}{2}$ преосталих средстава на рачуну који се води код банке у Аустрији, а одбијен тужбени захтев за утврђење права сувласништва на покретним стварима које се налазе у Дому за старе „Хелп“ у ..., јер се ради о стварима које представљају имовину ове установе и не могу се сматрати заједничком имовином странака. Правилно је потврђено и решење о исправци које је донето применом члана 355 ЗПП.

Имовина коју су супружници, тужиља и тужени стекли у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, а што је потврђено и судским поравнањем које су странке закључиле у предмету РЗ 364/12. Код утврђене чињенице да се на рачуну банке у Аустрији, у тренутку престанка брака налазио износ од 481,92 евра правилно су нижестепени судови обавезали туженог да од овог износа тужиљи исплати $\frac{1}{2}$ дела као средства стечена у току трајања брака, док је правилно одбијен тужбени захтев у односу на покретне ствари које представљају посебну имовину Дома за старе.

Ревизијским наводима да Дом за старе „Хелп“ више није регистрована социјална установа јер је истекла лиценца за рад, фактички се оспорава утврђено чињенично стање и у том смислу закључак нижестепених судова да покретне ствари које се налазе у Дому, а предмет су ове правне ствари не представљају заједничку

имовину странака, не могу бити предмет испитивања ревизије јер не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из напред наведених разлога, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одбачена је као недозвољена ревизија изјављена против става трећег изреке другостепене пресуде, јер се не ради о решењу којим се поступак правноснажно окончава.

Из наведених разлога, а на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**